

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 4.00 ΔΡ. 5.50
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 2.50 > 3.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 1.50 > 2.00

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΩΝ
 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
 ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
 ΣΤΑΔΙΟΥ 88
 Τ.ΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ ΔΕΠΤΑ ΓΟ

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1912

ΑΡΙΘ. 19

Ο ΚΑΤΧΗΣΑΡΗΣ

Ο Γιάνναρος νέος μόλις τριανταπέντε ετών είναι ο δυνατότερος του χωριού. Είναι εργατικώτατος και πολύ φρόνιμος. Ούτε μεθά τας εορτάς ούτε χαρτοπαίζει ούτε κανένα γείτονά του ενοχλεί. Έχει όμως

ένα κακό ελάττωμα: καυχάται.

Εγώ κάμνω τούτο, εγώ κάμνω εκείνο, εγώ και εγώ... κ.λ.π.

Εἰς τὴν ταβέρνα λέγει τοῦ Μπαρμπαλιά ὅτι δὲν τοῦ βγαίνει κανεὶς στὴν δύναμιν.

Ἡμπορεῖ νὰ εἶσαι δυνατός τοῦ λέγει ὁ Μπαρμπαλιάς, ἀλλὰ ἔχει τόσοσὺν πολλὴν δύναμιν. Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ποτὲ ὅτι ἔχεις τόσοσὺν μεγάλην δύναμιν.

Ἐγὼ! Ἐχὼ ἀκόμη περισσότερη.

Ἡμπορεῖς λοιπὸν νὰ κόψῃς σὲ μίαν ὥραν μίαν χονδρὴν βελανιδιάν! τοῦ λέγει ὁ Μπαρμπαλιάς.

Μίαν μόνον; Δέκα, ἑκατό, χίλιες εἴμπορῶ. Ὁ Μπαρμπαλιάς πέρνει τὸν Γιάνναρον ἀπὸ τὸ

χέρι καὶ τὸν πηγαίνει ἐπέξω στὸ σπίτι τοῦ ὅπου μίαν πολλὴν μεγάλη βελανιδιὰ τοῦ ἔκλειε τὰ παράθυρα.

Νά, ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν βελανιδιὰ θὰ δοκιμάσωμεν τὴν δύναμίν σου, τοῦ λέγει. Κόψε τὴν λοιπὸν ἂν μπορῆς!

Ὁ Γιάνναρος εἰς ἀπάντησιν πετᾷ τὸ σακάκι του, σηκώνει τὰ μανίκια του καὶ ἀρχίζει: Παφ! πούφ! μὲ τὸ τσεκούρι τὴν βελανιδιὰ. Φουσκώνει, κοκκινίζει σὰν ντομάτα! Ὁ ἰδρῶς του τρέχει σὰν βροχὴ, ἀλλὰ ἡ φιλοτιμία του δὲν τὸν ἀφίνει νὰ σταματήσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἡ βελανιδιὰ τρίζει, γέρνει καὶ πίπτει.

Μπράβο Γιάνναρε! τοῦ λέγει ὁ Μπαρμπαλιάς. Μπράβο σου. Τὴν ἔκοψες! Ἐυχαριστῶ πολὺ πολὺ!

Καὶ ἐγὼ ἐβασάνισα τὸν νοῦν μου πῶς νὰ τὴν κόψω.

Μόνον μου δὲν ἠμποροῦσα, χρήματα διὰ νὰ πληρώσω ξυλουργὸν δὲν εἶχα, τότε τὴν ἔκοψα χωρὶς χρήματα...

Ὁ Γιάνναρος ἠνόησε τὴν κατεργαρίαν τοῦ Μπαρμπαλιά καὶ ἔσκασεν ἀπὸ τὴν φούρκα του. Αὐτὸς ἐνομιζεν ὅτι θὰ προσελκύσῃ κόσμον νὰ θαυμάσῃ τὴν δύναμίν του καὶ νὰ τὸν χειροκροτήσῃ καὶ ἀντὶ αὐτοῦ εἶχε τὰς εἰρωνείας τοῦ Μπαρμπαλιά.

Νά εἴσθε ὅμως βέβαιοι, μικροὶ μου, ὅτι ὁ Γιάνναρος δὲν ἐξανακαυχῆθη διὰ τὴν δύναμίν του.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ταραχθεὶς ἀπὸ τὸ βλέμμα ἐκείνου, ἀπὸ τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἀταραξίαν τοῦ ὁποίου ὁ Καψάλης διαβλέπει τὴν ἐχθρικότητα καὶ τὸ μένος καὶ προαισθανόμενος κακόν, ὑποκαμβάνει ψελλίζων.

— Εἶναι ἀλήθεια... Ἔχεις δίκιο... Μάλιστα... Μάλιστα... Ἀλλὰ...

Ὁ Ἰωάννης τὸν περιπλέκει ἀκόμη περισσότερον.

— Ἀλλὰ;... Τι;... Σὲ ἐκπλήττει αὐτό;...

Ὁ Καψάλης διαμαρτύρεται.

— Ὅχι! Ὅχι! Ἀρχηγέ! Καθόλου! Καθόλου!

Ὁ δ' Ἀλκιβρυς τοποθετεῖται ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ παρατηρῶν αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, λέγει.

— Ἐγὼ τώρα δὲν σε ἐνοῶ... Ἀπὸ τὸ ἐγνωρίζεις, διατί ἐκπλήττεσαι; Διατί ταραττεσαι;...

— Ἀλλὰ δὲν ταρασσῶμαι!

Κατακόκκινος τώρα, μὲ τὸ αἷμα κατακλύσαν τὰς παρειὰς του, ὁ Καψάλης ὠχρος, σηκώνεται μὲ φωνὴν τρέμουσαν

ἀπὸ ἔργῃ καὶ μῆσος. Στενοχωρεῖται προφανῶς ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν παρόντων, τῶν ὁποίων ἡ ἐκπλήξις ἐκ τῆς σκηνῆς ταύτης εἶναι μεγάλη. Ρίπτει γύρω του βλέμμα ἀγωνίας. Βλέπει πρόσωπα τὰ ὁποία σὺδδῶς τὸν κατησυχαίνουν. Ἐχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ ἔδαφος καθίσταται ἐπιζίνδυνον δι' αὐτὸν καὶ θέλει νὰ ἐξέλθῃ τῆς τρομερᾶς θέσεως ὅπου τὸν ρίπτει ἡ στάσις τοῦ Γάλλου. Ἐκσπῶν εἰς γέλωτα ζῆρὸν τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ φυσικόν, λέγει.

— Ἄ! ἂ! ἐφέντη, ἂν εἶμαι τῶν δυνάμεών σου διὰ τὰ ἀστεῖα.

Ψιθυροὶ ἀκούονται εἰς τὴν αἴθουσαν. Μερικοὶ φαίνονται κλίνοντες ὑπὲρ τοῦ Καψάλη.

— Ἀπειρος εἶς, Καψάλη!... Μεγάλῃ μετριοφροσύνῃ ἐκ μέρους σου!... Εἶσαι πολὺ ἐξυπνός ἀπ' ἐναντίας, περισσότερον τοῦ δέντρος εὐσετυχῶς... Ἐνοεῖς ὄχι μόνον ἐκείνα τὰ ὁποῖα λέγω ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν λέγω... Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι λυσιτελεῖς πολὺν ὅτι ὠμίλησας προηγουμένως περὶ τοῦ μάρτυρος Ρήγγα μὲ τὴν ἀσυναίσθησιν ἐκείνην, ἡ ὁποία ὠθεῖ τοὺς δολοφόνους εἰς... ἀποκάλυψιν!

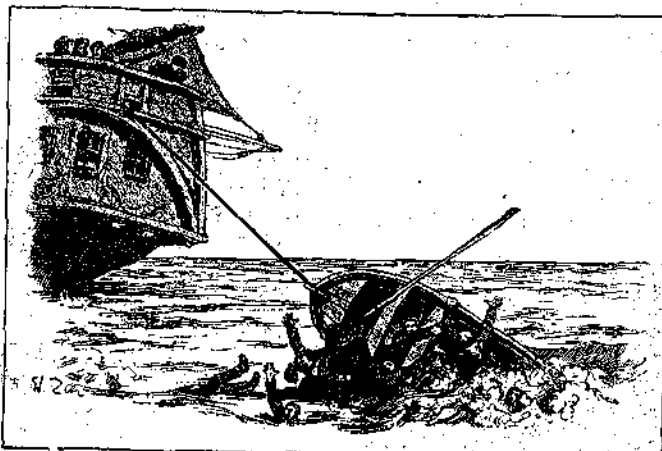
— Ἄτιμὲ Φράγγε, ψεύδῃσαι! Δὲν ἐκτύπησα ἐγὼ τὸν Ρήγγα! Μόνον...

EDOUARD ZIER

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Πλοίαρχε Μάριε Κουγκουρτάν, διασκέδαζε όσο πού να

σε κρεμάσουν και σένα και όλο το πειρατικόν πλήρωμά σου!» Είδα τους πέντε ναύτας μου πού ήσαν έτοιμοι ν' αφίσουν το σχοινί της βάρκας να χωρισθύν και να τρίξουν τους δρόντας.

«Όσοοο—ΐσα! Όσοοοο—ΐσα, Όσοοοο—ΐσα!» ήκουσα απότομως και είδα την λέμβον να αναποδογυρίζεται και τους άγγλους να πέτταν εις την θάλασσαν. Ήνόησα τί είχε συμβή· οι ναύται μου εξωργίσθησαν τόσον από τους λόγους του μικροσκοπικού εκείνου ανθρώπου, ώστε άντι σιγά-σιγά ν' αφίσουν το σχοινί, όπως τους είχα διαδιατάξει, τούναντίον έυρον αυτό και επήλθε το δυστύχημα. Τί ήδυνάμην να κόμω; Μετά ένα λεπτόν ή θάλασσα επανέκλεισε άνωθεν της λέμβου των άτυχών Άγγλων ναυτών. Κατεβίβασα άμέσως δύο λέμβους εις την θάλασσαν διά να τους αναζητήσοιν, αλλά δεν βαριέσαι, τίποτε! ούτε γάτος!

Ήδη ήρχισε να νυκτώνη έδωτά τας απαιτουμένας διαταγάς και κατήλθα εις τόν θαλαμίσκον μου. Προσεπάθηνα να κοιμηθώ, άλλ' επτάθη αδύνατον. Ήναγκάσθην να σηκωθώ έαήγα εις το παράθυρον· ή σελήνη είχαν ήδη ανατείλει, ήχοτάτη, και το λευκόν φώς της εφώτιζε τόσον όλίγον την θάλασσαν, ώστε εις εκάστην στιγμήν ενόμιζα ότι έβλεπα ανθρώπους να εξέρχονται από την θάλασσαν, να υψώνουν παρακλητικώς τας χείρας πρός τόν ουρανόν και να βυθίζονται πάλιν. Μόλις κατώρθωνα να συγκρατηθώ δια να μη πέσω εις την θάλασσαν· έτρεμα σάν φύλλο, οι δδόντες μου συνέκρουοντο, τά μαλλιά μου είχαν σηκωθή και παγερός ιδρώς περιέβρεχε το μέτωπόν μου. Δεν ξεύρω πόσο διήρκεσε αυτό· αφήνης μέσα εις την λουτήν σιωπήν άκούω· ναι άκούω! να εξέρχεται εκ της θαλάσσης, ακριβώς κάτω από το παράθυρόν μου, μία φωνή, και ή φωνή αυτή έψαλλε μίαν νεκρικήν όδην. Τρελλός σχεδόν έρριφθην εις την κλίνην μου· άλλ' αυτό δεν μπορούσε να διαρκέση πολύ· αναβίβω στο κατάστρωμα, άρπάζω ένα παλαμάρι και διασκελλίζον τέσσαρα-τέσσαρα τά σκαλοπάτια εύρίσκομαι πάλιν στην καμπίνα μου· καθάω το παράθυρον, δένω στο χέρι μου το ένα άκρον του σχοινοῦ και πετώ το άλλο εις την θάλασσαν φωνάζων·

«Άρπαχτο ναύτη! Άρπαχτο!»
«Άμέσως αισθάνομαι ένα βάρος να με πιέζει κατά καλά και μετ' όλην ή βλέπω ένα ναύτην»

παράθυρον και να ίσταται εις το μέσον του δωματίου. Εκ της ένδυμασίας του ήνόησα ότι ήτο άγγλος· κατάβρεκτος, καταξοχισμένος με το στήθος και τους βραχίονας κατακαλυγμένους με όλον το πελώριον άνάστημα πού είχε εφαινετο νεάτατος, το πολύ 25 έως 26 έτών. Αι τρίχες της κεφαλής του ήσαν κολλημέναι εις το πρόσωπόν του· τās έκίνησε διά της μιᾶς χείρας, αναστέναξε βαρυιά και έπεσεν άναίσθητος. Με όλίγας σταγόνας ρουμιού τόν άνεζωογώνησα.

«Έν όνόματι του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος Αμήν! Σε εξορκίζω να μου ειπής αν εσαι πλίσμα του Θεου ή φάντασμα.

- «Ποίος εσαι.
- «Είσαι ναύτης;
- Γιές, μου απαντή.
- Δέν ήμιλιεις γαλλικά;
- Νόου.
- Τά έννοεις όμως;
- Γιές.
- Είσαι από τους ναύτας της μάργας;
- Γιές.
- Μά πως κατώρθωσες να μης φθάσης;
- Με κινήσεις μου έδειξε ότι μās έφθασε τρέχων.
- Θέλεις ρούχα να αλλάξης;
- Έφάνη ότι έμετρούσε το άνάστημά μου.
- Νόου, έίτε.
- Άκουσε, του είπα εγώ.

Πρέπει να γνωρίζεις με ποίους εσαι. Ταξειδεύω χωρίς έγγραφα και δι' αυτό πάντοτε εύρίσκομαι εν κινδύνω.

Μολονότι συνέβη αυτό πού συνέβη με το πλοίόν σας εν τούτοις· δεν έροβούμη· μέχρι της στιγμής καθ' ήν ένας

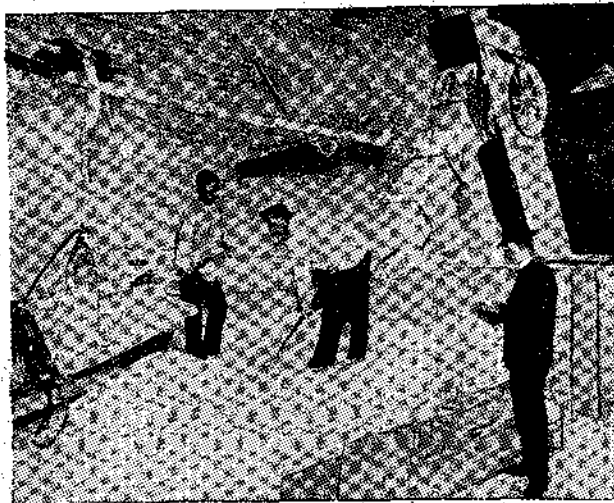
από τους ναύτας σας μου είπε ότι εγνώριζε το όνομά μου. Και πάλιν όμως δεν ήθέλησα να σας καταστρέψω. Ότι έγινε, έγινε χωρίς να το θέλω. . . .
Εγώ θα σε αποβιβάσω εις Περγαμόν· όπου θα εδορκώμεθα μετά τρεις ήμέρας. Εκεί θα σε περάσω ως ναύτην μου, ε;
(Έπειτα συνέχεια)

Η ΥΑΛΟΣ

Ή γνώσις της ύαλου είναι άρχαιοτάτη. Θά ήτο άνωφερές και παράτολμον να αναζητήση κανείς και άνεύρη τόν άνθρωπον εις τόν όποιον άνήκει ή τιμή της ανακαλύψεως. Διηγούνται περί του άντικειμένου τούτου διαφόρους ιστορίας· ή πιθανότερα είναι ή αναφερομένη εις τόν Μπερνάρ δε Παλιού κατά τόν έβραϊον ιστορικόν Ίωσήφ.

«Διηγούνται ότι τα έβραϊόπουλα κάποτε ήναψαν πύρ εις κάποιον πυκνόν δάσος εκ τούτου δε μετεδόθη πυρκαϊά τόσον μεγάλη ώστε να τακή το νίτρον και ή άμμος τόσον ώστε να ρέουν κατά μήκος των βουνών. Όταν ή πυρκαϊά κέσθεςθη το υγρόν, το όποιον έσχημάτισε το νίτρον μετά της άμμου επήσαν και έσχημάτισαν κρύσταλλα διαφανή. Τούτο, άφού παρετήρησαν οι άνθρωποι, έχρησίμευσεν ως άρχή ανακαλύψεως της ύαλου».

«Πολύ πρό του Μπερνάρ δε Παλιού, έ λατινός ιστορικός Πλίνιος (Ρήνη) διασχυρίζεται ότι πειρατάι Φοίνικες θελήσαν-

Υαλουργοί μινύοντες ύλικά διά τόν φούρον πρός κατασκευήν ύαλου.

«τες κάποτε να μαγειρεύσουν επί της έρηδς και άμμόδους κούιτης κάποιου χιμαύρου μετεχειρίσθησαν· ως σιδηρωσίαν πτεμάχια νίτρον, άφού δε έτοποθέτησαν επ' αυτών την χύτραν των και ήναψαν από κάτω πύρ το νίτρον μετά της άμμου μετεδλήθη εις ύαλον. Βεβαίως το φαγητόν αυτό των κυρίων πειρατών θα ήτο δυσκολόδεραστον, διότι μία κοινή φωτιά φαγητού δεν είναι ικανή να ύαλοποιήση το νίτρον και την άμμον».

Το βέβαιον είναι ότι ούτε τά εν ούτε τό άλλον είναι άληθές και ότι κανείς δεν γνωρίζει τι άσφαλές περί της ανακαλύψεως της ύαλου.

Εκείνο το όποιον είναι βέβαιον είναι ότι ή ανακάλυψις αυτή έχει γίνει εκ παναρχαίαν εποχήν. Οι Αιγύπτιοι εγνώριζον να κατασκευάζουσιν ύαλον πρδ 6.000 έτών, είναι δε πιθανόν ότι έμαθον από τους Χαλδαίους, οι όποιοι πάλιν το είχαν άμβει από τους Σίνας. Ο πολιτισμός των Σινών φαίνεται, πράγματι, ότι είναι ο άρχαιότατος εις τόν κόσμον. Πρδ 3 ή 4 χιλιάδων έτών οι Φοίνικες της Σιδών είχαν άποκτήσει ως ύαλουργοί παγκόσμιον ήμην, επαίτως άλλως τε, εάν κρίνη κανείς από τά τεμάχια θαλίτων βάζων των τά όποια ανακαλύφθησαν κατά τας τελευταίας άνασκαφάς και τά όποια είναι ζωγραφισμένα με χορευτριάς της Σιδών.

Οι Φοίνικες εγνώριζον όχι μόνον να τήκουν την ύαλον και να κατασκευάζουν εκ αυτής κοινά αντικείμενα, άλλ' εγνώριζον και να την χρωματίζουν κατά τρόπον ώστε να μιμούνται τους πολυτιμους λίθους.

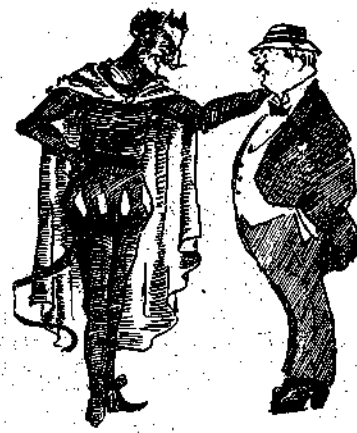
(Έπειτα το τέλος)

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ

Το ύρολόγιον της Μητροπόλεως των Αθηνών έσήμανε την 8ην. Ο Διάβολος, ο όποιος επέτα άνωθεν της πόλεως, είχε καθίσει την ώραν εκείνην επάνω εις την ταράτσαν ενός μεγάρου επί της διασταυρώσεως των δδών Σταδίου και Περσματούλου. Δεν πιστεύω να είχαν ιδιαιτέραν συμπάθειαν πρός το πλίσσον εκεί χρηματιστήριον, αλλά νομίζω ότι έπροτίμησε το μέρος εκείνο, διότι είναι το κεντρικώτερον μέρος της πόλεως και διότι κατά την ώραν εκείνην διήρχετο κάτω εις την δδόν Σταδίου κόσμος πολύς.

Αφού ο Διάβολος παρετήρησεν επί όλίγον τόν κόσμον ο όποιος έπιηαινοήρχετο κάτω, έ-

τράβηξε το κάτω άκρον του μπιστουίνου, το όποιον ήτο με άριμους δπου ο ένας εισηρχετο μέσα εις τόν άλλον έπως εις τά στρατιωτικά τηλεσκόπια και το εκάμε σάν καλάμι ψαρά. Αφού εκρέμα-

«Ε! σ' άρεσε»

σεν εις το άκρον του υίαν καλήν πετονιάν (ψαράδικον σπάγγον) με άγκιστρι, εδιάλεξε μίαν μύιαν εκτάκτως ώραϊαν από μίαν ταμπακερίτσαν την όποιαν εδγάλε από την τσέπην του γελέκου του και άφού επλησίωσε πρός τόν τοίχον της ταράτσας, έρριψε την όρμιάν του κάτω εις τόν δρόμον εις το μέσον του ζωντανού εκείνου ρεύματος.

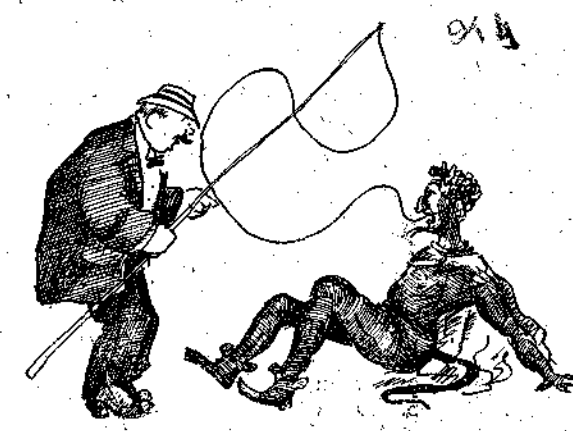
Πέντε λεπτά έμωσ παρήλθον χωρίς να πιάση ούτε άθερίνα.

«Ας βάλλω άλλο δόλωμα, λέγει.

Και άμέσως ο Διάβολος εκάρθρωσε ένα άλλο ώραϊον δόλωμα εις τή άγκιστρι του και το έρριψε πάλιν.

Τώρα ήλπιζε ότι κάτι θα πιάση.

Οι άνθρωποι εφαινοντο ότι είχαν βρεϊν πολλήν, διότι συχνά έτσιμπούσαν το δόλωμα και δύο ή τρεις φορές του τό πήραν με τρόπον χωρίς να άγκιστρωθούν. Ο Διάβολος έτάρασσε συχνά το καλάμι του, μόλις ήσθάνετο το τσίμπημα,

«Ο Διάβολος και ο τομαγλήφος άλληλοεκεντήθησαν»

άλλ' όταν μετά όλίγον άνέσυρε την όρμιάν εδλεπευ ότι το δόλωμά του ήτο παρμένον.

«Ατυχής είμαι σήμερα. Αν πιάσω και ένα μόνον Αθηναϊόν, θα μείνω εύχαριστημένος. Και έρριψεν εκ τρίτου το άγκιστρι του με ζών δόλωμα.

τῆ συστάσει τοῦ Μαμαρωμένου Βασιλῆα ὁ ἀρίστος μαθητῆς Ν. Δ. (Ἰωάννινα). Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ Μαμαρωμένου Βασιλῆα λεπτὰ 10. Ὑπάρχει διαθέσιμον ποσὸν δραχ. 24.60.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ.— Ἐγκρίνονται καὶ αἱ δέκα Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις Ἐθαγγ. Ἰωάννου, Π. Λεωτσάκου, Ἀντίθα, Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου οἱ Π. Λεωτσάκος καὶ Ἀντίθα. Νὰ μὲν στείλουν τὰς φωτογραφίας των πρὸς δημοσίευσιν.

Γ. Μπληζιώτης 9, Σοφ. Μπληζιώτης 9, Γιάννης Λίφανος 9, Ἰω. Χατζηνικολῆς 9, Π. Ζάχου 8, Μαμαρωμένου Βασιλῆα 8, Ἰωάν. Β. Σκούρα 8, Ν. Περουτσου 8, Εὐθ. Ν. Σταθῆ 8, Μιγ. Πασχοπούλου 8, Φρ. Παῖκου 8, Ξενοφῶντος Ἀθηναίου 8, Δωδωναίου Διός 7, Ἀθ. Μούντριχα 7, Ν. Σταθοπούλου 7, Στ. Βασιλοπούλου 7, Χαρ. Σταθά 6, Ξενητεμένου Ἑλληόπουλου 6, Ι. Χαριτάκη 6, Ν. Σακελλαρίου 6, Π. Σταθά 6, Βασ. Δασκαλάκη 6, Ἀνδ. Ἀντίπα 5, Ἰωάν. Ζαφειροπούλου 4, Γ. Διβάρη 3, Ἡλία Γεωργιάδ 2, Ἀνωνύμου 2, Ὑποκόμητος τῆς Βραζελώνης 2, Π. Λουκάκου 1. Β. Καραπατῆ 7, Πολυζένης Παναγιωτοπούλου 8, Μεγ. Ἀλεξάνδρου 7.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα Πουλί τοῦ Ἰουνίου (Δ. Δ.), Δὸν Κιχώτης (Π. Ν. Τ.), Νέα Γενεά (Ε. Ν. Φ.). Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 17 φύλλον τὸ ψευδώνυμον Μέγας Ναπολέον. Εἶναι ἐγκριμένον ὡς Μέγας Ἀλέξανδρος.

Ἐγκρίνονται διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας Λόγια τῶν Παιδῶν Ἡλ. Πέρρου, Ἀνδ. Ἀντίπα, Διον. Διβάρη, Μαμαρωμένου Βασιλῆα Ν. Σταθοπούλου, Ἐθικός Ζωγραφική, Ἀκριβὰ Ἀγά Ἀνδ. Ἀντίπα Ὅνος καὶ Μαθηταί, Συκοφάνται Π. Σταθά Ὁ Μ. Φροιδεθίμος καὶ ὁ Λογίας Παρασκευῆς Σκούρα Ἀνέκδοτον Ἰεροκήρυκος Διον. Διβάρη Ἐθνοτα Μαθητοῦ Μαμαρωμένου Βασιλῆα Ὁ Ἀδέλιος Κυνῆρος, Τὸ Σόλυο Σπαθὶ Ἀθαν. Βικιαζέλη Παρεξήγησις Κοφοῦ Δωδωναίου Διός Ἀθρα καὶ Ἀνεμοστρόβιλος, Ἡρωϊκὸν Πεδύραγμα (ποίημα) Ν. Παῖκου Ὁ Ἀθλητῆς καὶ ὁ Φίλος του, Τὸ Πατάκι ποῦ Κλαίει (ποίημα), Ὁ Φρόνος, Τὸν Ἑλληόφωνον μὲ Ἀγά Φρειδ. Παῖκου.

Ἀπορρίπτονται: Ἀνέκδοτον (Ι. Ν.) Τὶ ἔπαθε ἓνας μέθυσος τρία ἀνέκδοτα (Ν. Σ.) ὡς ἀκατάλληλ.ν διὰ τὸν «Παιδικὸν Ἀστέρα» Ἀνάθεια Ἰερῶς γνωστὸν παλαιῶς Ὁ Ἀλχημιστῆς Ἀνέκδοτον Καρόλου τοῦ Β' Τὸ Κακόπαιδο, Ἀνέκδοτον Μοζάρτ, Ἀνέκδοτον στρατηγῶν Μονταίφι, τινὰ μὲν ὡς πλεισταίως δημοσιευθέντα τινὰ δὲ ὡς μὴ ἔχοντα καὶ τὸ διδακτικόν. Ἄνθος ἀνοίξεως ὡς ἄτεχρον. Προφάσεις ἐν Ἀμαρτίαις.

Σὰς ἀσπάζομαι ἢ θελῶ σὰς Καλῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ἰδε λύσεις εἰς σελ. 165)

1) Λεξιγριφος.

Πῶς ἀγαπᾷ μού λέγει τῶνα
μὰ ἀπορῶ ἐγὼ στὸ ἄλλο
καὶ βασιλεῖα Μακεδῶνα
κἀμουν τὰ δύο πολὺ μεγάλο.

Ἀντίθα

2) Συναρμολόγησις.

τε	τσδ	ρι	ρον	ο	ραι
πε	ω	τε	το	και	της
πνο	ει	ναι	δι	ο	κον
ρον	κος	δι	παι	ασ	ο

Π. Ακωτοῦκος

3) Ἀπροσδοχητον.

Πότε ἤμποροῦμεν νὰ κἀμεμεν μιαν τρῆπαν εἰς τὸ νερό;
Ἰωάννης Β. Σκούρας

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδε εἰς τὴν σελ. 153)

Μουσεῖον — Ἀκαδημία

ΘΡΗΣΗ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΘΙ Ἀθηνῶν Ν. Κομνηνός, Ι. Χαριτάκης, Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Ἀθ. Μούντριχα, Πολυζένη Παναγιωτοπούλου, Κων. Βάκουλης, Κ. Γεωργιάδης Ζαχαζικίους Ξενητεμένο Ἑλληόπουλο, Λαυρετίους Ἄννα Βάρκα, Ζαφειροῦλα Νικολιτάκου, Ἀθηνά Καραγεώργου, Ἀντωνία Βουστινᾶ, Δ. Δανουκάρα, Κ. Τουρμπίνη, Β. Τσάμη, Πέτρος Βουλαγόπουλος, Ἰάσων Καραμήτσας, Χρῆστος Ἰωάννου, Δημ. Κουρτάκης, Ἀντ. Δρούγκας, Σ. Νυζῆς, Β. Παπαγεωργίου, Α. Σακελλαρίου, Π. Καφοκέφαλο:, Ἐλευθ. Μαστρογιάννης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ Κ. Γεωργιάδης (ἓνα τόμον τοῦ «Καλλιτέχρον» χρυσόδετον) Πολυζένη Παναγιωτοπούλου (μιαν ἐξάμηνον συνδρομὴν τοῦ «Παιδικῶ Ἀστέρου») Ι. Χαριτάκης (ἓνα Ἀμερικανικὸν Κοנדολοφόρον) Π. Καφοκέφαλος (δέκα διάφορα ταχυδρομικὰ δελτάρια) Ἀθηνά Καραγεώργου (ἓν τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχρον»).

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδε εἰς τὴν σελ. 155)

- 1) Ο — μηρῶς = Ὀμηρος
- 2) σὺλ — λα — θή
- 3)

Κ	ε	ρ	λ	υ	ρ	α
Μ	ο	υ	α	χ	ο	ν
Ι	μ	α	λ	α	ι	α
Καλαματι						
Ο	λ	υ	μ	π	ο	ς
Α	ι	γ	α	ι	ο	ν
Σ	ε	ρ	ι	φ	ο	ς

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΘΡΗΣ ΘΙ Ἀθηνῶν Ν. Κουτασβέλης, Γιάννης Λίφανος, Ν. Κομνηνός, Ι. Χαριτάκης, Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Ἀλέξ. Π. Παμπούκης, Ἀθ. Μούντριχα, Πολυζένη Παναγιωτοπούλου. Πείραιώς Εὐθ. Σταθῆ, Ἰωαννινοῦ Μαμαρωμένου Βασιλῆα, Δομοκοῦς Εὐστάθια Μανωλοπούλου, Λαυρετίους Δ. Μ. Γκίχθας, Εὐάγγελος Ἰωάννου, Α. Τουρμπίνης, Κ. Κατσούλης, Ἀπ. Θάνας, Μ. Κυσαρίδης, Ἰωάννης Παντελής, Γ. Τζαβιλάτος, Χρ. Τσιελκένης, Ἰάσων Ἀργυρόπουλος, Ἰάσων Καραμήτσας, Αἰκ. Ἀργυροῦ, Χρυσούλα Γεννηματῆ, Ἀγγελική Λουμπουπούλου, Μάρ'α Νικολιτάκου, Ματίκα Μιλ. Βάρκα, Ἀρσενόλαως Π. Λουκάκος, Φωτ. Πετροπουλάκος, Ἀντ. Τσαούτος, Δ. Δαυλάκος, Παντ. Κοζομπόλης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Μιμαρωμένους Βασιλῆας (ἓνα τόμον τοῦ «Καλλιτέχρον» χρυσόδετον) Μαρία Νικολιτάκου (μιαν ἐξάμηνον συνδρομὴν τοῦ «Παιδ. Ἀστέρου»).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΘΡΗΣ ΘΙ Ζαχαζικίους Ξενητεμένο Ἑλληόπουλο, Β. Καρσπατῆς. Ἀηζουρίους Παρασκευῆς Κουλουμπῆ. Μολάων Εὐάγ. Ν. Φορμιζός. Πατρῶν Τούλα Παπαχρονοπούλου. Ἀθηνῶν Κων. Βάκουλης, Μέγας Ἀλέξανδρος. Λεθαβετῆς Ζ. Παπαζαχαρίου.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Τούλα Πολυχρενοπούλου (ἓνα Ἀμερικανικὸν Κοנדολοφόρον) Εὐάγ. Φορμιζός (δέκα διάφορα ταχυδρομικὰ δελτάρια).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΘΡΗΣ ΘΙ Ἀθηνῶν Ν. Γούμας, Ἰθάκης Ἀναστ. Παῖζης Πείραιώς Ι. Χατζηνικολῆς, Ἄλ. Π. Γεωργιάδης, Κάμπους Ὑποκόμη τῆς Βραζελώνης, Κ. Γεωργουλάς, Σ. Χαϊδεμένος, Πόργους Θεας, Α. Κάββουρας, Διστόμους Κ. Χ. Κοντόπουλος, Ζαχαζικίους Στυλ. Νικολάου.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Ἀναστ. Παῖζης (ἓν τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχρον»).